

DELAVSKA POLITIKA

Uredništvo je v Mariboru, Ruška cesta 5, poštni predal 22. Rokopisi se ne vračajo. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo. Uprava: Maribor, Ruška cesta 5, poštni predal 22. Ljubljana VII, Zadržni dom.

Izhaja vsako sredo in soboto.

Naročnina za državo SHS znaša mesečno 10 Din, za inozemstvo mesečno 15 Din.

Malih oglasov, ki služijo v posredovanje in socialne namene delavstva ter nameščencev, stane vsaka beseda 50 para. Debelo tiskana beseda stane 1.— Din. Malih oglasov trgovskega značaja, stane beseda 1.— Din. V oglasnem delu stane petitna enostolpna vrsta 1.50 D. Pri večjem številu objav popust. Čekovni račun: 14.335. — Reklamacije se ne frankirajo.

Štev. 8.

Sobota 26. januarja 1929.

Leto IV.

Socijalistična stranka Jugoslavije razpuščena.

Od strankinega vodstva v Beogradu smo bili te dni obveščeni, da bo stranka bržčas razpuščena; v današnjih dnevnikih pa čitamo, da so vse stranke in tudi naša Socijalistična stranka Jugoslavije razpuščene.

Čeprav doslej nismo prejeli še nobenega uradnega odloka v tem smislu, vendar sklepamo, da se to skoro zgodi. Nas ta razpust ne bo presenetil, ker z njim, z ozirom na sedanje stanje, itak računamo.

Jokajoča industrija.

Javnost računov industrije!

Industrija vedno tarna, da zaradi obremenitve po davkih in socialnem zavarovanju ne more uspevati. Nihče pa ne more kontrolirati, v koliko so te trditve resnične. Le tu pa tam zaide v javnost posamezna vest, da dela večji del industrije z velikimi dobički, ki jih pa skrivajo v odpisih ali investicijah; lahko pa tudi drugače, ker poslovne knjige niso podvržene javni kontroli.

Davek na čisti dobiček industrijskih in drugih obratov je razmeroma velik. Povsem naravno je, da podjetja skrivajo svoje dobičke v podjetja, da jih ne doseže davčni zakon. Državni fiskus je torej ali namenoma obdavičil industrijo na tak način, ali pa so ga gospodarski vplivi prisilili k temu, da imajo možnost skrivaj gospodariti in množiti imovine.

Z ozirom na pritožbe industrije proti davkom, z našega stališča zlasti proti bremenom za socialno zavarovanje, pa je potrebno, da se davek na čisti dobiček eventualno zniža, a zahteva obenem vpogled v poslovne knjige v svrhu kontrole. Mi smo prepričani, da bo državni fiskus prejel potom nižjih davčnih postavk in ob kontroli poslovnih knjig več uspehov kakor tako.

Zadnjič je namreč »Slovenec« sam napisal trditev, da dela industrija velike dobičke, da pa je v industriji naložen večinoma tuj kapital, ki izsesava našo produkcijo ter da ni mogoča prava kontrola.

Potrdjujejo pa tudi narodni gospodarski veščaki, da je zgrajena srednjeevropska industrija, zlasti pa jugoslovanska, na prevelikem izkoriščanju delavcev. Kljub temu pa se venomer javka o velikih bremenih za socialno-zavarovalne in delavsko-varstvene namene.

Teh očitkov mi ne maramo, ker tudi niso resnični. Zaradi tega je neobhodno potrebno, da se uvede javna kontrola za poslovne knjige in se dokaže na podlagi dejanskih razmer, koliko so resnične industrijske jermijade.

Iz poslovnih knjig bo tudi razvidno, v koliko so sme očitati industriji izkoriščanje delavstva in pa v koliko so drugi razlogi krivi, da pri nas ni pravega gospodarskega razvoja.

Vsekakor morajo biti vzroki nezdravega razvoja še drugje; delavske mezde ne morejo biti vzrok, ker so nižje kakor povsod drugod.

Za kulturno središče mariborskega delavstva.

Dasiravno naša stranka ni razpuščena, vendar ji skoro gotovo ne bo dovoljeno nadaljno svobodno delovanje. Mogoče si kak sodrug misli, če je tako, se pa vsedimo na zapecik in čakajmo, kaj nam čas prinese. Pa ni tako. Nemški sodruži v letih izjemnega stanja se niso smeli udeleževati politično zato so bili tembolj marljivi na kulturo, polju in ko so po težkih desetih letih končno zavladale normalne razmere, so stopili na plan močnejši kot kdaj poprej. Iz tega se moramo učiti, da bomo vedeli, kaj nam je storiti; samo še dve polji udeleževanja sta nam odprti: združniško in kulturno. Strokovni pokret samo toliko, kolikor nove razmere to dopuščajo.

Gledé delavskega kulturnega gibanja v Mariboru bi želel tu izraziti nekaj misli. Kar govorim tu specijelno o Mariboru, velja več ali manj tudi za druge delavske centre v Sloveniji.

Pravega gibanja zdrave delavske kulture je, kljub znatnemu delavskemu pokretu in kljub številnim kulturnim društvom, v Mariboru zelo malo opaziti. Bodimo čisto odkriti, to kar je, ni to, kar bi moralo biti. Ne sramujmo se priznanja, kajti največja nesreča je, če lastnih nedostatkov nečemo videti in priznati.

Ker na ta način se napake nikdar ne odpravijo, temveč se vedno globlje pogreza vanje. Nismo temu vsemu sami krivi, so krive tudi posebne lokalne in splošne razmere, ali naša

dolžnost je, da to, kar je v naši moči, tudi napravimo. A kaj je glavni nedostatek in glavna ovira, da ne moremo nikamor naprej, da se vsestransko naše gibanje ne more razmahniti, da je vez med nami tako rahla, da se čutimo kakor brezdomci? Že deset let se sliši na vse to eden in isti odgovor: ker nimamo primerne delavskega doma, nimamo svojega kulturnega žarišča! Za vse prireditve, naj si bodo shodi, koncerti ali kaj drugega, moramo moledovati po mestu in še tu prihajata samo dva kraja v poštev: Unionska in Gambri-nova dvorana. Slednja je itak skromna, samo za kako banalno veselico ali večji sestanek. Pa smo že gotovi; če tu ni, smo na cesti. Za kulturne prireditve, ki zahtevajo daljših vaj, pa nam ne ena ne druga ni na razpolago in tudi ni primerna. V Mariboru imamo štiri delavske pevske društva, ki predstavljajo poleg malega števila telovadcev vso našo kulturo. In vsa ta pevska društva so raztresena po različnih krajih mesta in se shajajo k vajam v gostilnah. Da trpi v takih razmerah višje pojmovanje kulture, je razumljivo in človeku je težko, kadar mora gledati, kako se vse energije teh društev izčrpavajo v prirejanju čisto navadnih malomeščanskih veselic, kjer se navadno mnogo pije, v prirejanju podoknic, petju pri pogrebih, po katerih se zopet pije, in podobno. Naš pokret kot tak jih more beležiti samo tedaj, kadar nastopajo ob priliki ka-

ke delavske manifestacije. Ali dokler bodo ta društva živovarila vsaka v svojem kotu in gojila lokalni patriotizem, bo ostalo vedno tako. A združiti jih h kakki skupni akciji, je dose-daj nemogoče. Kam pa jih naj vtaknemo, če bi prišli vsi skupaj? Reci-mo, da bi se nameraval kak koncert korporativno vseh društev skupaj; kje pa naj imajo vaje? Za take nastope je treba imeti vaje več mesecev. Poskus se je že napravil in bi bilo to mogoče, ali treba je predpogov: lokala.

Isto je s telovadci. Sedaj gostujejo v neki šoli in morajo biti vsak trenutek pripravljeni, da se jih vrže na cesto. In poleg tega se pa v take nevtralne lokale vtihotapljuje tudi nevtralne osebe, ki med naše vrste ne spadajo in delajo razdor in zdražbe, radi česar trpi vsa organizacija. To vse zato, ker so predaleč od našega nadzorstva in se čutijo kot neodvisno telo. Nazadnje še tisti zavedni, ki se z njimi trudijo, izgubijo veselje.

Imamo mladinsko organizacijo, polno življenja in idealov, ki kar hrepeni, da bi mogla delati in se udeleževati, poslušati predavanja, vaditi šprehkore, peti, muzicirati, gojiti gimnastiko, ali kje? Poleti se gre; tedaj gredo kam ven, v gozd. Kam pa naj gredo pozimi? In oni principijelno ne gredo v gostilno, ker so sami zaobljubljeni abstinenti, na kar so lahko oni, pa tudi mi, ponosni in bi jih morali v tem podpirati. Ali lokala ne dobiš nikjer, tudi ne v gostilni, kjer jih hitro ven vržejo, če nič od njih ne skupijo. Torej kam z njimi? Ali naj vsa ta mlada sila in to idealno navdušenje brez koristi vzame konec? Vest bi nam tega ne smela dopustiti!

Imamo agilno in nadvse koristno društvo »Detoljub«, prijatelje otrok, ki vzgaja naše najmlajše in jih nava-ja h koristnim članom človeške družbe. Društvo komaj zmaguje obilne priglasitve in se muči s svojim delom in ignete otroke v mali leseni baraki.

Imamo tudi troje delavskih glasbenih društev, ki si morajo tudi iskati lokalov drugod.

In ena najvažnejših kulturnih panog, dramatika, se pri nas sploh ne more oživotvoriti radi pomanjkajna dvorane z odrom. Kar sram nas je, kadar čitamo letna poročila o delovanju dramatičnih odsekov »Svobode« v manjših krajih, n. pr. v Trbovljah, na Jesenicah in drugod, kjer se izvršuje potom delavskih odrov veliko kulturno delo. Mnogi se izgovarjajo, češ, pri nas poseben delavski oder sploh ni potreben, saj imamo stalno narodno gledališče. Pri tem pa ne opažajo, da delavstvo tega gledališča sploh ne poseča, ali vsaj zelo malo, ker mu je proficijelno, pregosposko. V lokalu, kjer se kažejo svilene toalete in smokingi, se delavec ne počuti dobro. Poleg tega pa to gledališče le malokedaj nudi, kar bi odgovarjalo okusu našega delavstva.

Potem je pa itak zaman, bo rekel kdo, če delavstvo sploh nima smisla za gledališče. O, ima ga; ste videli zadnjič pri delavski predstavi Cankarjevih »Hlapcev«, kako je bilo nabito polno. In starejši sodruži se gotovo še spominjajo na bivše društvo »Arbeiterbühne«, ki je pred devetimi in desetimi leti prirejalo svoje predstave v nekdanjem »Križevem dvoru«. Vsako soboto zvečer je bila precej velika dvorana nabito polna. Ko pa je bil »Križev dvor«

prodan in se je iz njega napravila tovarna, je bila »Arbeiterbühne« na cesti, in ker ni bilo nikjer drugje primerne dvorane na razpolago, se je razšla in od tedaj smo brez delavskega odra. Kljub temu se vedno znova javljajo agilni sodruži, ki bi radi na tem polju delovali in zadnji čas se zopet ustanavlja pri »Svobodni« dramatični odsek. A, že pri prvi seji se je naletelo na nepremostljive težkoče. Kam in kje? Kje naj postavijo oder? Zunaj na dvorišču, v sneg?! Eni so predlagali dvoranico v gostilni. Ali gostilničar bi jo dal na razpolago samo z namenom, da napravi »kšeft«. Tega pa v našem programu ni. Poleg tega je pa ta dvorana oddaljena pol ure po blatni cesti iz mesta in se ne more zahtevati od članov, da hodijo po trudapolnem delu vsak dan tako daleč k vajam. Eden je predlagal tisto Anderlovo skladišče v Splavarski ulici. Ali tu so imeli do pred kratkim klerikalci svoj oder, kjer so kazali tretjerednicam »Lurško pastirico«, je že tako razupito, da bi v tisto skrivališče naših delavcev ne mogli zvabiti. Zopet drugi je predlagal »Narodni dom«, češ, demokrati sedaj malokedaj rabijo svoj oder. Tu so zopet tehtni razlogi proti: morali bi plačati najemnino, ki bi jo trajno ne zmogli in poleg tega ima »Narodni dom« že posebno tradicijo kot orjunaška trdnjava in našega delavca za vse na svetu ne spraviš vanjo.

Kam tedaj? Zopet padejo vse energije neizrabljene v vodo in vsi lepi ideali gredo v nič, samo zato, ker naši predniki, ki so zidali »Ljudski dom«, niso znali par let naprej misliti.

Ali naj vedno tako životarimo? To bi bilo slabo spričevalo za nas.

Nekateri nas tolažijo, češ, saj bo Delavska zbornica sedaj zidala hišo, v kateri bo tudi dvorana na razpolago. Da, pozdravljamo to, ali ta dvorana bi nam bila samo od slučaja do slučaja na razpolago, ne pa naš dom. Mi bi jo smeli tudi uporabljati, ne bila bi pa samo nam na razpolago. Tam bi morali gostoljubje deliti z drugimi, nam nasprotnimi organizacijami. Za uspešno delovanje na dramatičnem polju pa je potrebno, da ima društvo stabilen oder, s katerim samo razpolaga. In težko je tudi navaditi delavstvo, da prihaja na prireditve v lokal, kjer se čuti samo kot gost, ne pa kot doma. Tudi kraj igra tu veliko vlogo. Okolica Ruške ceste ima že svojo tradicijo, ker je vse, kar je v zvezi z našim delavskim gibanjem, zvezano tudi s pojmom mariborskega petega okraja, ki je najbolj delavski.

Ali je pa sploh mogoče to vprašanje povoljno rešiti? Je mogoče, samo dobre volje merodajnih činiteljev je treba. Treba bi bilo seveda malo žrtev. Zmoglo bi se to po mojem mnenju na dva načina: ali s prizidavo ali z adaptacijo »Ljudskega doma«. Pri prvem načinu bi bilo treba najbrž odkupiti še nekaj kvadratnih metrov svetla na dvorišču, kjer naj bi se zgradilo dvorano. Pri drugem načinu bi bilo pa treba izprazniti dvoje stanovanj nad sedanjo gostilno in jih spreminiti v skromno dvorano z odrom in pritliklinami. To ni nič nemogočega. Imamo v Mariboru več delavskih gospodarskih organizacij, ki bi v ta namen lahko nekaj žrtvovali. Ni socialistično, če se gleda samo na trenutni uspeh, treba je graditi za bodočnost. Pаметen gospodar se ne boji investicij, kajti, kar se trenutno žrtvuje, se pozneje v dvojni meri vra-

Fašizem in Vatikan.

Nov fašistovski poklon! Ko so 20. septembra l. 1870. italijanske čete napadle takratno sveto mesto Rim, ki je spadalo pod suvereniteto papeževе države, sta bili pri glavnih vratih »Porta Pia« poškodovani sohi sv. Neže in sv. Aleksandra.

Sohi sta dosedaj ležali v neki delavnici. Pred kratkim ju je pa mestni guverner dal popraviti in pretekli torek so ju ob prisostvovanju raznih fašističnih ministrov in dostojanstvenikov slavnostno postavili zopet na svoja prejšnja mesta.

Kakor znano, se vrše ravnokar pogajanja, da odstopi italijanska država nekaj zemljišča Vatikanu, da si upostavi svojo posvetno vladavino. Iz fašistovskih listov je razvidno, da bo fašizem to storil. Tudi ta dogodek s sohami kaže pristržno razmerje med Vatikanom in fašizmom.

Kako gledajo katoliki svobodnejših držav na ljubimkanje Vatikanu z Matteottijevimi morilci, je pa drugo vprašanje.

Za tiskovni sklad za trikratredensko izhajanje »Del. Pol.« je nabral sodr. Vodopivec iz Celja 70 Din. Iskrena hvala. Soderugi, posnemajte! — Nadalje je daroval sodrug Leskovar Ivan, Oplotnica, 25 Din za tiskovni sklad in 25 Din za bojevni fond proti klerikalizmu, za kar mu iskrena hvála.

Vestnik „Svobode“.

»Svoboda«, Maribor. Vsi, ki so se prijavili k dramatičnemu odseku »Svobode«, se vabijo na članski sestanek, ki se bo vršil v soboto, dne 26. t. m. ob 8. uri v »Ljudskem domu«. Istočasno se bodo sprejemali še novi člani.

Maribor.

Neumestna šala. Neki »špicub« je mislil, da je že čas za prvega aprila — očitno mu že zima preseda — pa je telefoniral v sredo 23. t. m. na mestni magistrat, da je občinski svetnik P. umrl. Seveda je slavni magistrat v svoji službeni gorečnosti hitro dal izvesti na rotovžu črno zastavo. Med tem pa se je zvedelo, da je to bila potegavščina. Da je to bila zelo neokusna šala, mora priznati vsak pošten človek in bi storilec zaslužil primerno nagrado. Sicer pa bi magistrat lahko malo počakal z izvešenjem zastave in se raje preje priprčil.

Pekovski pomočniki! V nedeljo, dne 27. januarja ob 9. uri dopoldne, se vrši v društvenem lokalu (gostilna »Zlati konj«) redni letni občni zbor s sledečim dnevnim redom: 1. Predčitanje zapisnika. 2. Poročilo predsednika, blagajnika in kontrole. 3. Volitev novega odbora. 4. Stro-

kovno. — Soderugi! Dolžnost vsakega poedinca je, da se občnega zbora sigurno udeleži!

Tržič.

V nedeljo, dne 20. t. m. je vpriporil dramatični odsek »Svobode« Cerkenikovo dramo »Očiščenje«. Režijo je vodil sodr. Vehovec in imel tudi uvodni govor. Igralci so bili na višku in izvajali to težko igro v pravilnem tempu. Scenerija je bila primerna. Publika je čutila globok utis in dojem te tragedije in bilo je opaziti več solznih lic. Z razumevanjem je sledila vsem slikam. Žal, da odziv in obisk delavskih prirediteljev ostaja vedno slab, kadar se odsek trudi z lepo in koristno vpriporitvijo. Sveta dolžnost delavstva bi bila, da napolni svojo dvorano do zadnjega kotička. Dramatični odsek, ki se trudi in doprinaša težke žrtve za delavsko prosveto in ki ima povrh še stroške za dekoracijo in drugo, zasluži od strani delavskih množic priznanje in dovoljen obisk. Naj že vendar enkrat preneha ta mlačnost in naj se odpro oči delavstvu!

Šoštanj.

Red in delo. Tako se je glasila delavsko-tovarniška lista za zadnje občinske volitve v Šoštanju. Za to listo so šli vsi tovarniški delavci, ne samo volilci, z vso nemo v volilni boj. Pobrli so socialistični kandidatni listi razen dveh starih značajev vse glasove. Kaj bi tudi ne, saj na listi »Red in delo« so bile kapacitete. Ravnatelj, pazniki in delavci tovarne. Geslo pravilno. Kar je v tovarni, sliši skupaj tudi v občini. Koliko imajo ravnatelj in pazniki plače, tantijem in drugih ugodnosti povrh časti, to je postranska stvar, samo, da bo red in delo. Toda prvi so ostali pri delu in v redu, delavci pa so bodisi iz dobrosrčnosti tovarnarja Woschnagga in njegovih ravnateljev ali pa iz preobilnosti morali odstopiti v korist dobička in tantijem celo vrsto bonifikacij, ki so jih vživali vsa zadnja leta in zadovoljiti se s tem, da delajo že dva meseca le po tri dni na teden. Poleg tega je prišla po novem letu iz reda tudi plačana dnina po § 1114 delavcem, ki so bili bolni le po en teden dni. Družinske doklade za otroke po 5 dinarjev na teden, ki so jih prejemale družinski očetje zadnja leta, so tud šle po redu nazaj v žep tovarnarja. Istotako se je v redu uknilo tudi plačane dnine za 1. maj, božič in veliko noč, ki so bile običajne vsako leto, dokler se niso delavci osmo-

lili z redom in delom. Za nameček tožijo, da so zgornje tudi stanovanjske doklade, da bo red popolnejši. Za usluge, ki jih deli tovarna razbi-

temu delavstvu, bo menda končno le najboljše sredstvo: nazaj v delavske organizacije, kajti tam bi bilo dovolj dela in tudi več reda. Drugič več.

Še o župniku Martinu Erhaticu.

Čprav so časopisi že podrobno objavili pogrebne račune župnika Erhaticu v Slov. goricah, ki prejema kot uradnik tudi od države svojo plačo in je škofijski ordinarijat lahko zračunal po svoji tarifi, da jo je župnik Erhatic že v objavljenih slučajih vrezal preko tarife, je vendar g. Erhatic še vedno župnik pri Sv. Jakobu. Posebno je ordinarijatu znano, da župnik nima pravice kar samovoljno predpisati 800 Din za nove zvonove in od tega računati trgovske 6-odstotne obresti. Civilni državni uradnik bi bil v podobnem slučaju čez noč suspendiran iz službe.

Da pa bo imel, oziroma škofa, ki sta v Mariboru kar dva, še več podlage za postopanje proti župniku Erhaticu radi pogrebnih računov, citiramo iz zapuščinskega spisa okrajnega sodišča A 71-28 še sledečo zanimivost: Ko je umrl Franc Schrei, je poslal župnik Erhatic sodišču smrtonico. Na tej je v rubriki dolgov napisal, da znaša terjatev cerkve in župnika za pogreb 5000 Din. Pod to vsoto sta se že dve Schreijevi dedinji s podpisom župniku zavezali, da bosta plačali župniku teh 5000 Din.

Toda pozneje si je župnik Erhatic premislil in nižje dolgi za podpis omenjenih dedinj pripisal pripombo za sodišče, »da baje znaša« natančen znesek 5308 Din. Nekaj tednov pozneje, ko se je vršila zaupniška razprava pri Sv. Jakobu, pa je že prijavil župnik račun v znesku 5558 Din. In ta končni natančni znesek je župnik sedaj tudi iztožil s 6-odstotnimi obrestmi in zarubil potom advokata dediča, ki je zamudil termin, da bi vložil upor proti župnikovemu plačilnemu povelju.

Ako imamo samo to postopanje župnika Erhaticu pred očmi, se pač ne moremo čuditi, če je ta pridigar krščanske ljubezni do bližnjega za-

hteval od organista, brezposelnega invalida, da se mora iz tuje hiše izseliti s petimi nežnimi otročiči in ženo, ki je bila tedaj na porodu, v najhujši zimi meseca decembra.

Klerikalni listi, ki so sicer radi zelo gostobesedni, o Erhaticevih računih trdovratno molčijo. Samo »Nedelja«, tednik za versko življenje, ki ga izdajajo mariborske župnije po svojem predstavniku duhovniku Antonu Jehartu, se je za zadnje nedeljo pod naslovom »Za resnico« debelo zlagala. »Nedelja« namreč piše, da so v računu župnika Erhaticu za pokojnim posest. Francem Schreiem od Sv. Jakoba v Slov. goricah »dajave po volji pokojnega«. To pa je čisto navadna laž, ker se je pokojni Franc Schrei leta in leta jezil nad župnikom Erhaticem radi odvezte klopi v cerkvi, da mu 7 let ni hotel dajati mežnarske bernje in 4 leta župnijske bernje, kar je župniku Erhaticu prav dobro znano, ker je v svojem računu zahteval od gospoda Schreia 724 Din za 8-letno mežnarsko bernjo, 74 Din in 384 Din za 4-letno župnijsko bernjo.

Na podlagi akta smo torej dokazali, da hoče »Nedelja« mariborskih župnij, koje predstavnik je duhovnik dr. Jehart in urednik duhovnik Pavel Živortnik, resnico na glavo postavljati in z lažjo prati račune župnika Erhaticu.

Kaj pa bosta sedaj napisala duhovnika Pavel Živortnik in dr. Anton Jehart v svoji »Nedelji« pod naslovom »Za resnico«? Ali bosta še naprej trdila, »da se marsikaj namenoma zasuče drugače, kakor je res, samo da se udari po katoliškem duhovniku«? Naj raje pišeta o uspehu preiskave proti župniku Erhaticu, ki jo je uvedel škofijski ordinarijat po jarenskem dekanu gospodu Čížeku!

Ali ste že krili? svoje potrebe v tiskovinah

Dobavljamo vse tiskovine v prvovrstni izpeljavi in po najnižjih cenah za vsa društva, industrijo, trgovine, pisarne itd.

Ljudska tiskarna d. d.
Maribor, Sodna ulica št. 20

STAVBENA, KONZUMNA IN GOSTILNIŠKA ZADRUGA
„DELAVSKI DOM“
V TRBOVLJAH R. Z. Z. O. Z.

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje po čistih 8% od dne vloge do dne dviga. Ima 3 prodajalne, 2 v Trbovljah, 1 v Senovu pri Rajhenburgu. Član te zadruga lahko postane vsak, ki vplača delež in vpisnino, delež znaša 50 D, vpisnina 2:50 D

NAČELSTVO.

Nabirajte nove naročnike

I. Dalmatinska klet
MARIBOR, Mesarska ulica 5

toči ravnokar prispela pristna dalmatinska vina najboljše kvalitete: belo, črno in opolo. Pridete in poskusite ter se bodele prepričali, da tako dobra vina sploh nikjer ne dobite, Istotam dobite dnevno več vrst morskih rib, kakor tudi ribjo salato in marinado, vse po najnižji ceni. Se najljubneje pripoča lastnik

JOSIP POVODNIK.

Ali ste že preizkusili „PROJA“ ječmenovo kavo?

Dobliva se jo povsod. Dobliva se jo povsod.

Pristna slivovka, drožnik, brinjevec, konjak, rum, vse vrste likerjev, sadni soki, spirituoze, vinski kis, esenc, nadalje čaj v originalnih zavitkih in odprt, dobite po nizkih cenah v trgovini glavne zaloge tvrdke „PATRIA“ Zagreb — oranžada, limonada, konjak itd.

JAKOB PERHAVEC, MARIBOR, GOSPOSKA ULICA ŠTEV. 19
Na debelo! tovarena likerjev, desertnih vin in sirupa. Na drobno!